

V.

При министра на външнитѣ дѣла.

На 12/24, петѣкъ, часа на два слѣдъ пладне, ние бѣхме въ министерството на външнитѣ дѣла, Quai d'Orsay. Слѣдъ 2—3 само минути насъ ни въведоха при г. министъръ дюкъ Деказъ, мжжъ на доста зрѣла възраст, лице продълговато и червеникаво, вѣжди едри и гжсти, физиономия внушителна. Той ни чакаше правъ прѣдъ масата си и ни прие по най-любезенъ и най-насърдчителенъ начинъ. Подиръ това той седна и покани и насъ да седнемъ срѣщу него. Поехъ тогава думата и му казахъ буквално слѣднѣото:

„На 3 октомврия т. г., господине министре, ние по-
 „дадохме на французския въ Лондонъ посланикъ единъ
 „мемоаръ съ едно писъмце. Въ този мемоаръ ние, пра-
 „теницитѣ на многострадалния български народъ въ
 „Турция, излагаме положението на тоя народъ, както и
 „молбата му къмъ великитѣ европейски сили за подо-
 „брение участвата му. Дошли сме и въ Франция да под-
 „новимъ и устно прѣдъ Васъ тази молба“.

„Имамъ свѣдѣния за това“, отговори любезно внимателниятъ министръ.

„Ваше Прѣвъзходителство“, продължихъ тогава азъ,
 „християнскитѣ народонаселения въ изтокъ сж научени
 „да обичатъ и да почитатъ Франция като страна и ог-
 „нище на свободата, както и на всичко, което се отнася
 „до хуманността изобщо. Всички лица измежду тия на-
 „родонаселения, които сж добили що-годѣ образование,
 „си служатъ прѣимуществено съ французския езикъ и
 „чрѣзъ него вникватъ обикновено въ началата на съврѣ-
 „менната европейска цивилизация. Тѣзи народи, Ваше
 „Прѣвъзходителство, между които нашиятъ български не